

[Ragnhild Andersen.]

bejde. Det er mange Gange et saadant Vejr om Efteraaret, at Kvinderne ikke synes, de kan forsvare at tage Børnene med ud og anbringe dem i en Dynge Roemblade, for det er det, der sker, eller stille en Barnevogn op med et Par Stykker og lade den staa i al Slags Vejr paa Roemarkerne. Det er det, der sker dernede. Der kommer Dage, hvor Vejret er saadan, at de prøver at lade de lidt større Børn passe de mindre, og det er en stor Risiko, Kvinderne paatager sig.

Derfor var det med Rette, at vort Partis Ordfører i Fjor interesserede sig for ogsaa at stimulere Humøret hos Roearbejderne og satte ind paa at bringe dem visse Forbedringer. Her paa Tingene interesserer Fler-tallet sig ogsaa i Dag for at stimulere Humøret hos Aktionærerne og hos dem, der ejer Roearrealerne. Det er stadigvæk en Jammer at se, at der de fleste Steder ikke engang er en Smule Læskur paa Markerne til Mødre og Børn. Det kan nu ikke klares saa let, som det ærede Medlem Hr. Victor Larsen gør ved at sige, at dertil har man sine Organisationer. Naar man fra Statens Side giver Garantier til Dyrkerne, Aktionærerne og andre interesserede Parter, er det ikke noget urimeligt Krav, at der ogsaa for Roearbejderne og deres Kvinder og Børn gennemføres Lempelser, saa de i hvert Fald har nogenlunde Vilkaar ude paa Markerne.

Vor Gruppe foreslog sidste Aar, at der af Sukkerfondens Midler skulde anvendes indtil 1 Mill. Kr. til at forbedre Forholdene for de Arbejdere med Kone og Børn, der arbejder ude i Marken, ved Opførelse af Læskure, Indretning af provisoriske Vuggestuer, Børnehaver o. lign. Forslaget blev stemt ned her i Rigsdagen, beklageligvis. Jeg har nok bemærket, at visse socialdemokratiske Fagforeningsfolk har udtalt, at vi vilde spare Arbejdsgiverne og lægge det over paa Staten. Der var vist ingen, der vilde have noget imod, at Ejerne afholdt Udgifterne, men det gaar ikke saa stærkt, som man kunde ønske det. Det saa meget smukt ud sidste Aar, da alle Rigsdagens Partier i en enig Flertalsbetænkning udtalte, at det var meget ønskeligt, at der blev skabt saa gode Forhold for Landarbejderne og deres Børn under Arbejdet som vel muligt. Ja, alle Rigsdagens Partier udtalte endog, at det om Efteraaret var ønske-

ligt, om der paa større Arealer var Læskure til Beskyttelse mod det ofte ublide Efteraarsvejr.

Det skuffer mig en hel Del, at den højtærede Handelsminister ikke med eet Ord var inde paa dette, hvorom der dog var Enighed sidste Aar, da vi behandlede Loven, og ikke fortalte, hvordan det er gaaet med denne Henstilling til de store Dyrkere fra samtlige Partier paa Rigsdagen. Mig bekendt er der ikke kommet et eneste Læskur siden da, og derfor skal der vel lidt mere til, hvis man skal gavne Landarbejderne, end de smukke Ønsker. Der skal særlig lidt Realiteter i Sagen og i hvert Fald var der Realiteter i den ene Million, som vi fra vor Side foreslog af Sukkerfonden til Læskure og Vuggestuer for Børnene, medens Mødrene arbejdede i Roemarkerne.

Jeg husker ogsaa fra min Tur paa Lolland-Falster sidste Efteraar, hvor daarlige Boliger mange af Landarbejderne havde. Jeg husker ogsaa, at de havde ingen Gummistøvler og ingen Termoflasker til at tage varm Mælk eller Kaffe i ud paa Arbejdspladsen, de maatte nøjes med kold Mælk eller Kaffe paa Sodavandsflasker. Jeg husker, der var heller ingen Cykeldæk. Det vilde i og for sig være rart at faa bekræftet, om disse mange Problemer, som er af den allerstørste Betydning for Roearbejderne, var løst i den seneste Tid. Maaske den højtærede Handelsminister kan svare paa Spørgsmaalet. Naar den høje Rigsdag træffer Beslutning om Garanti for Aktionærerne i Sukkerfabrikkerne, for Ejerne o. s. v., maa den i mindst lige saa høj Grad interessere sig for dem, der passer Roerne, renser dem, tager dem op, de Landarbejdere, uden hvis Hjælp Sukkeret overhovedet ikke kunde fremstilles. Og jeg stiller ogsaa det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, om han kan oplyse, hvor mange Læskure der er rejst siden i Fjor.

Til Slut vil jeg lige bemærke, at vi fra vor Side er af den Opfattelse, at det bliver mere og mere klart dels af Debatten i Fjor og dels af Udviklingen, som den er foregaaet indtil i Dag, og af de Oplysninger, der foreligger om Sukkerroedyrkingen, hvor nødvendigt det er, at Sukkerindustrien snarest gøres til Folkets Ejendom gennem Nationalisering. Det rigtige vilde have været, om den højtærede Handelsminister havde fremsat